

Сёння сваю гісторыю распавядае сястра Тэрэза з Кангрэгацыі Сясцёр Найсвяцейшай Сям'і з Назарэта. Пад матчынай апекай

Сястра Тэрэза паходзіць са Шчучынскага раёна. Была ахрышчана ў касцёле ў Новым Двары. Выхоўвалася ў сям'і католікаў. Яна малодшая з пяці дзяцей.

□□ **“Мама ўвесь час сачыла, каб мы не забываліся пра касцёл, пра малітву. Збірала нас разам на Ружанец. Вучыла, што Бог павінен быць на першым месцы”.**

Не заўсёды ўсё было дасканала. Часам дзеці забываліся маліцца.

“Памятаю, прысніла ў сне Маці Божую, якая пагражала мне пальцам. Я разумела, з-за чаго: забывалася аб ранішняй або вяэрняй малітве. Таму не толькі зямная мама клапацілася пра маё духоўнае жыццё, але і нябесная”.

Калі ў нядзелю ў парафіі не адпраўлялася святая Імша, сям'я ехала ў Гродна, Жалудок, Васілішкі, Дубічы, Вільнюс.

□□ **“Аднойчы ў Вільнюсе начавалі на вакзале... Бог – гэта наша сіла, казала мама. Вера – наш скарб. памятаю, стаіць мама на каленях, моліцца і плача. Я пытаю: чаму ж ты плачаш? А яна: прашу ў Бога, каб вы былі добрымі дзецьмі”.** †

Глыбокая вера ў сям'і

Узор адкрытасці на людзей дэманстраваў бацька. Быў добры, заўсёды з усмешкай.

“Я «выцягнула» з бацькоў, здаецца, самае лепшае. Усё ж такі, як важна, калі ў сям'і ёсць добры прыклад”.

На мудрыя парады не скупілася бабуля, якая выходзіла пры ксяндзы. Некалі яе, асірацелую, да сябе забраў бацькаў брат, святар.

□ **“Напэўна, у яго і набралася гэтай Божай мудрасці. Я шмат малюся за продкаў, аб іх вечнай радасці, таму што яны перадалі нам веру. Бясконца ўдзячная ім за гэта”.**

Думкі аб пакліканні

У школе дзяўчынка моцна перажывала за сваіх сябровак, якія не верылі ў Бога. І малілася аб веры для іх.

Любіла бавіцца з меншымі дзецьмі. У старэйшых класах да яе часта забягалі малыя госці.

□ **“Я заўсёды адчувала, што мяне цягне да дзяцей. Хацела ў будучым з імі працаваць: быць выхавацельніцай, напрыклад. Але я слаба вучылася, таму гэтае жаданне было для мяне недасягальным”.**

Пасля школы дзяўчына скончыла курсы шыцця і ўладкавалася працаваць у атэлье. Але думка **“што далей”** не пакідала. Яна адчувала ў сабе Божую любоў і хацела на яе

адказаць.

□ **“У дзяцінстве ў мяне быў абразік маленькага Езуса. У такім вобразе Ён аднойчы прыйшоў да мяне ў сне і падараваў лілію. Я была ўражана і распавала пра гэта маме. Яна растлумачыла, што лілія – гэта сімвал чысціні. Пан Езус чакае ад мяне чыстага сэрца. Гэта думка глыбока запала мне ў душу”.**

А пазней дзяўчына знай-шла паштоўку са словамі: **“Ты – Божае жаданне, гэта твая веліч і тваё хараство”.** **“Гэта яшчэ больш паглыбіла маё пакліканне”.**

Бласлаўленне маці

Жаданне прысвяціць сваё жыццё Богу выпявала паступова. Дзяўчына пачала часцей сустракацца з сёстрамі. У выніку прыняла канчатковае рашэнне: стаць манаскай сястрой.

□ **“Прызналася ў сваім жаданні маме. Яна сказала толькі адно: гэты шлях вельмі каштоўны і важны. Галоўнае, каб я вытрымала. І паабяцала маліцца за мяне. Успомніла, што ў свой час таксама моцна хацела быць манахіняй. Але была старэйшай у сям’і, таму бацька прымусіў яе выйсці замуж”.**

Нягледзячы на гэта, дачка бачыла, як маці пранесла праз усё жыццё жаданне прысвяціць сябе Богу: пры касцёле прыбірала, сцірала, прасавала, ставіла кветкі, вяла працэсію. Гэтая ахвярнасць была для яе вялікім прыкладам. Дзяўчына ведала, што мама марыла, каб адзін з яе трох братоў стаў ксяндзом. Але Божы план быў іншы.

Праца з дзецьмі

Ва ўзросце 20 гадоў на ўрачыстаць Міхала Арханёла дзяўчыну прынялі ў манастыр у Гродне. Год пастулята, два гады навіцыята. У пілігрымцы з Варшавы ў Чанстахову яна дзякуе Маці Божай за дар паклікання. У 1995 годзе ў Гродне складае першыя, а праз 5 гадоў 19 жніўня там жа – вечныя манаскія абяцанні. Некалькімі месяцамі раней, на беатыфікацыі сясцёр мучаніц у Рыме, Ян Павел II блаславіў яе ў групе сясцёр, якія рыхтаваліся да вечных абяцанняў.

Працавала ў Шчучыне, Гродне, Навагрудку, Капцёўцы, Галынцы, Маладзечне, Смаргоні, Івянцы. Выконвала разнастайныя абавязкі: працавала на кухні і ў агародзе, наведвала адзінокіх пажылых людзей, вяла катэхезу.

□ **“Служэнне ў манастыры як ружа з шыпамі. Шлях прыгожы, але са сваімі цяжкасцямі. Аднак цярпенні і праблемы нас ачышчаюць, набліжаюць да Езуса. І чым ты бліжэй да Яго, тым больш ясна ты ўсведамляеш, наколькі каштоўны гэты шлях”.**

Мара працаваць з дзецьмі здзейснілася. Праз сястру Тэрэзу на катэхезе прайшлі сотні дзяцей. І ўсе яны засталіся ў яе сэрцы. Пра іх сястра ўвесь час памятае ў малітве.

“Бог – мой Айцец, а я – Яго дачка. Сваіх дзетак заўсёды вучу: не забывайцеся, што вы – дзеці Божыя і знаходзіцеся пад апекай Нябеснага Айца. Вы павінны несці ў свет Яго супакой, мір, любоў. Вера – гэта найкаштоўнейшы скарб. Калі Бог будзе на першым месцы, Ён блаславіць ва ўсім і адорыць усімі неабходнымі ласкамі”.